

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 18, (2345) 2005 m. rugsėjo mėn. 14d.

Eina 49-tus metus

Melbourne

130 metų

Mikalojus Konstantinas Čiurlionis - įžymus lietuvių dailininkas ir kompozitorius, vienas reikšmingiausių XX amžiaus pradžios pasaulio menininkų. Jo paveikslai žavi minties gilumu, lakia fantazija. Kaip kompozitorius, jis dėjo pamatus XX amžiaus lietuvių profesinei muzikai, parašė kūrinių, skambančių ne tik Lietuvoje, bet ir toli už jos ribų.

Mikalojus Konstantinas Čiurlionis 1875 - 1911

M.K. Čiurlionis gimė 1875 m. rugsėjo 22 d. Varėnoje, muzikanto (vargonininko) šeimoje. Po poros metų tėvai persikėlė į Druskininkus. Čia Kastukas augo, gavo iš tėvo pirmąsias muzikos pamokas. Išvykęs studijuoti, nuolat grįždavo namo, daug ir sėkmingai kūrė. Jis buvo vyriausias vaikas, be jo, Čiurlionių šeimoje augo dar keturi sūnus ir keturios dukros. Visi mokėsi groti, namuose nuolat skambėjo muzika. Didelę reikšmę vaikų pasaulėjauto, charakterio formavimui turėjo ir švelnus motinos būdas, jos dainuojamos dainos ir sekamos pasakos, tėvų meilė gamtai.

(Nukelta į 2-ą psl.)

M. K. Čiurlionio tėvai

Šeimos nuotrauka,
1906 m.

Kai apaštalam buvo suteikta galia surišti ir atrišti, t.y. atleisti nuodėmes, Petriui parūpo, kaip plačiai jis gali šią galią naudoti. Todėl jis klausia: „Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių?“ Rašto žinovai, remdamiesi savo padavimais, atleidimą riboja iki trijų kartų. Petras nori tiksliai žinoti, kiek gi kartų reikia atleisti artimui. Petriui atrodė, kad bus parodytas didelis kilnia širdiškumas, jeigu bus atleidžiama iki septynių kartų. Tačiau Jėzus atsako: „Aš nesakau tau - iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“. Praktiškai, tai reiškia visada. Savo trumpą atsakymą Jėzus paaiškina gyvu palyginimu, kuriame matome vieną svarbiausių Evangelijos elementų - atleidimą.

Šiandien girdimas palyginimas paliečia kiekvieno žmogaus sąžinę. Kiekvienas jų pamąsto apie savo skolą Dievui. Kokia toji skola? Gal ne kartą su išpuikusiu fariziejumi meldeisi: „Dėkoju tau, Dieve, kad nesu toks, kaip kiti žmonės - plėšikai, sukčiai, svetimautojai - arba kaip šis va muitininkas“ (Lk 18, 11).

Bet ar tai viskas? Gerai, kad tu ne plėšikas, ne svetimautojas... bet ar Dievas, tave sukūręs pagal savo paveikslą ir panašumą, nelaukia iš tavęs daugiau? Perbėk mintimis savo gyvenimą - ar ne per mažai gerų darbų, ar ne per daug

tuščių dienų ir valandų? O gal tavo sąžinę slegia neatlygintos skolos, jaunų žmonių papiktinimai? O gal iki šios dienos nesi išsivadavęs iš puikybės ir negali atsigėrėtis savo išmintimi ir visokiu pranašumu, lyg tai, ką gavai, būtų tavo savastis? O kaip su tavo ištikimybė šeimai, kaip su tavo pareigomis Dievui, Bažnyčiai? Anksčiau ar vėliau ateis apyskaitos valanda. Ar neviršys tavo skola šimto milijonų?

Ką tik girdėtas palyginimas mus moko, ką daryti su savo išaugusia skola. Skolininkas, puolęs valdovui po kojų, maldavo: „Turėk man kantrybės! Aš viską atiduosiu“. Dabar ir pasirodo nepaprastas karaliaus kilniaširdiškumas. Karalius jau buvo įsakęs savo tarną parduoti kartu su žmona, vaikais ir visa nuosavybe, ir parduotas tarnas būtų tapęs naujo pono vergas.

Bet tarnas prašo pasigailėti, ir karalius dovanoja visą skolą. Ne dalį, ne delsdamas, bet iš karto, be jokių išlygų. Karaliaus elgesys su savo skolininku - tai paties Dievo gerumo įvaizdis. O skolininkas - tai žmogus, kuris be atodairos laužo Dievo įsakymus. Perpildęs nuodėmių saiką, jis nieko kito negali, kaip tik maldauti pasigailėjimo.

Dievas nusidėjėlių visuomet išgirsta ir skolą dovanoja, nepaisant, kad nuosprendis jau

padarytas, kad bausmė jau paskirta. Skolininkas, patyręs karaliaus maloningumą, dabar turėtų iš naujo atgimti ir pradėti gyventi sąžiningą gyvenimą. Bet, deja, taip neįvyksta.

Palyginimas pasakoja, kaip elgiasi tasai skolininkas, kuriam dovanota visa didžiulė skola. Savo naują gyvenimą, kurį jam dovanuoja karalius, jis turėtų pradėti dorai ir garbingai. Bet ką mes matome?! Jis sutinka savo draugą, kuris jam skolingas 100 denarų.

Denaras buvo nedidelis pinigas. Šimtas denarų mūsų pinigais būtų 100 dolerių. Dabar įvyksta neįtikėtinas dalykas. Tasai, kuriam dovanot didžiulė skola, puola savo draugą, nutvėręs jį, smaigia sakdamas: „Atiduok skolą!“ O draugas, parpuolęs ant kelių, maldauja: „Turėk man kantrybės! Aš tau viską atiduosiu“. Bet tasai, kuriam ką tik dovanota didžiulė skola, nesutiko laukti ir savo skolininką įmetė į kalėjimą.

Šis negarbingas ir niekingas karaliaus skolininko elgesys sujaudino net kitus tarnus. Jie labai nuliūdo, pamatę tokį nedėkingumą. Pasipiktinę tokiu skolininko elgesiu, nuėjo ir papasakojo karaliui, kas buvo įvykę. Tuomet karaliaus atleidimas baigėsi, atėjo teisingumo valanda.

Karalius atšaukia savo suteiktą malonę ir įvykdo bausmę,

Už mūsų senus tėvus

Mes jiems daug skolingi, Viešpatie!
Mūsų tėvai mums davė gyvybę.
Dar labiau - jų tikėjimas, paprastesnis, negu mūsų, ir ištikimesnis, nušvietė mums kelią.
Ir šiandieną jų pamaldumas mus verčia galvoti apie Tave, nors mums grėšia pavojus Tave užmiršti, kai esame taip kasdieniu gyvenimu užimti.

Viešpatie, mūsų tėvams mes reikalingi.
Duok mums galimybę juos padaryti laimingus.
Suteik mums kantrybės su jų elgsena ar ligomis susigyventi.
Padėk mums tikrai klausytis ir patirti, Ką jie mums nori pasakyti, vis tuos pačius įvykius kartodami.

Ačiū, Viešpatie, kad galime juos prieš save globoti.
Jeigu dėl amžiaus ar sveikatos jie prieglaudoje,
Duok mums susitvarkyti taip, kad juos pastoviai lankytume, nes jie mums gyvena.

kurią buvo numatęs. Skolininkui karalius pasakė: „Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau dovanojau, nes mane maldavai. Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?“

Viešpatys visuomet atleidžia, kai tik prašome. Bet jis laukia ir mūsų atleidumo. Atleidumas - ypatingas Kristaus sekėjo bruožas.

Tai antrasis meilės vardas. Atleisdami artimui, mes panašėjame į patį Dievą. Prisiminkime Viešpaties maldos žodžius: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.“

Kas atsitinka žmogui, kuris iš kitų laukia žmogiškumo, o pats savo artimui neparodo nė mažiausio atleidumo? Evangelija atsako: „Užsirūstinęs valdovas atidavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą“. Ar pajėgs kada nors šis nedėkingas tarnas grąžinti beviltišką skolą?

Šiandieną paklauskime savęs, ar nenešiojame savo širdyje akmenų? Kaip dažnai gyvenime galime išgirsti piktus žodžius: „Mirsiu, bet nedovanosiu!“

Pasibaigus žemiškajai kelionei, tu stosi priešais Viešpaties veidą ir, pamatęs savo beviltišką skolą, maldausi: „Viešpatie, pasigailėk!“ Tuomet išgirsi Amžinojo karaliaus žodžius: „Argi nereikėjo tau pasigailėti savo draugo, kaip aš tavęs pasigailėjau?“ Ar atsiras tada nors vienas, galintis paliudyti, jog tu mokėsi ir pasigailėti, ir atleisti?

„Bažnyčios žinios“

Mikalojus Konstantinas Čiurlionis

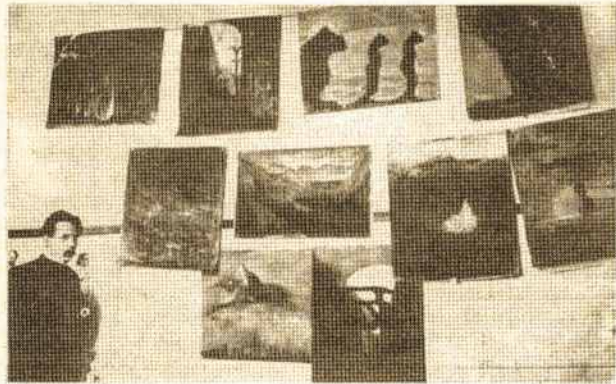
1875 - 1911

Eidamas keturioliktus metus, Konstantinas išvažiavo į Plungę, buvo priimtas į M. Oginsko dvaro orkestro mokyklą. Ten išbuvo beveik penkerius metus, mokėsi muzikos, grojo orkestre fleita.

1894 - 1899 m. M. Oginsko materialiai remiamas, M. K. Čiurlionis studijavo Varšuvos muzikos institute, profesorių T. Bžezickio ir A. Sigetinsko fortepijono klasėse bei profesorius Z. Noskovskio kompozicijos klasėje.

Gavęs diplomą, pasiliko Varšuvoje, rašė muziką, pragyvenimui užsidirbo privačiomis muzikos pamokomis. Parašė simfoninę poemą "Miške", kūrinių fortepijonui, daug laiko skyrė savišvietai.

1901 m. išvyko į Vokietiją ir tęsė studijas Leipcigo karališkojoje konservatorijoje pas profesorius K. Reinekę ir S. Jadasoną. Parašė muzikos kūrinių, tačiau brandino mintį atsidėti dailei. Gavęs Leipcigo konservatorijos baigimo pažymėjimą (1902 m.), grįžo į Varšuvą.

M. K. Čiurlionis studijoje prie savo paveikslų, 1904 m.

Meilės buhalterija

Visa, ką mes gauname iš Dievo, vadiname Dievo dovana, arba Dievo malone. Pats žodis „malonė“ sako, kad tai veltui teikiama dovana. Jeigu Dievas savo malones dalytų už mūsų darbus ar nuopelnus, mes jas vadintume ne malonėmis, bet uždarbiu. Šv. Augustinas paaiškina, kodėl Dievo dovanas vadiname malone. „Kodėl malonė?“ - klausia jis. Ir pats atsako: „Kadangi veltui duodama“. „Kodėl veltui? Kadangi yra pirmesnė, negu visi tavo nuopelnai“. Pats Kristus sakė: „Niekas negali ateiti pas mane, jei mane pasiuntęs Tėvas jo nepatraukia“. Bet jeigu prašyčiau, maldačiau, belsčiau, argi ir tuomet nepalenkčiau Dievo suteikti man amžinąjį gyvenimą? Ir vėl paklauskime Augustino: „Labai klysta tie, kurie tiki, kad mes prašome, ieškome, meldžiamės iš savęs, o ne iš Dievo malonės. Juk jeigu meldžiamės, tai pirma buvo tikėjimo malonė“. Pasak Pauliaus: „Nei vienas negali ištarti: „Jėzus yra mano Viešpats“, jeigu Šventoji Dvasia nepaskatina“. Kada ir kiek Viešpats teikia žmogui savo malonių - tai dieviškosios meilės slėpinys. Dievas yra visiškai laisvas ir savo dovanas dalija visiškai laisvai.

Fariziejai labai klydo, kai Kristaus elgesį matavo savo iškreiptais mąstais. Todėl jie Kristui

nuolat prikaišiojo, kad jis draugauja su muitininkais, nusidėjėliais, paleistuvėmis. Jiems atrodė, jog Dievas savo maloningumą privalo rodyti tik jiems - fariziejams, kurie pasninkauja du kartus per savaitę, atiduoda dešimtinę iš visko, ką įsigyja. Jie ne tokie, kaip kiti žmonės - plėšikai, sukčiai, svetimautojai. Fariziejai jaučiausi tokie teisūs, jog jiems atrodė, kad Dievas privalo būti jiems maloningas. Bet, pasirodo, Dievui labiau patiko muitininkas, kuris nedrįso akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę maldaudamas: „Dieve, būk gailėstingas man, nusidėjėliui!“ Vienas gražiausių dieviškojo maloningumo ir malonės slėpiningumo pavyzdžių yra latro nuteisinimas. Užteko latrui ištarti: „Jėzus, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!“ ir čia pat jam tenka visos dienos uždarbis, kaip ir tiems, kurie nešė visos dienos kaitros naštą: „Iš tiesų sakau tau: šiaudieną su manimi būsi rojuje“. Visi esame kviečiami pasidaruoti Viešpaties vynuogynę, visiems yra atidėtas dienos uždarbis. Bet kiek reikės dirbuotis, kiek kentėti, kiek džiaugtis, kiek liūdėti - tai palikime nuspręsti Dievui. Gavę savo „denarą“, nemurmėkime, bet džiaukimės drauge su tais, kurie tedirbo tik vieną valandą. Parengė V.S.

TĖVIŠKĖS AIDAI

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation
LEIDŽIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ
FEDERACIJA

Redaktorė Marija Geštaitienė, email: mgestautas@hotmail.com
Prenumeratos kaina metams Australijoje \$45, Europoje ir Amerikoje paprastu ir oro paštu \$90 Aust. dolerių. Atskiras numeris \$1-50. Skelbimai už skilties vieną cm. \$3. Užuojautos ir padėkos nuo \$20. Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožūra.

Varšuvos konservatorija

M. Oginskis

Čia Varšuvoje, mokėsi piešimo mokykloje pas J. Kauziką, o 1904 - 1906 m. studijavo dailės mokykloje. Mokyklos įkūrėjas ir pirmasis vadovas dailininkas Kazimieras Stabrauskas greitai atkreipė dėmesį į M. K. Čiurlionio laisvalaikio nutapytus paveikslus. Moksleivių kūrybos darbų peržiūrose pedagogų taryba daug kartų skyrė paskatinamąsias premijas M. K. Čiurlioniui už kompozicijas.

Kūrė muziką: pradėjo simfoninę poemą "Jūra", daug rašė fortepijonui, rinko ir harmonizavo lietuvių liaudies dainas. Lietuvių savišalpos draugijos Varšuvoje prašomas, vadovavo chorui. 1905 m. vasarą, draugų kvietimu, du mėnesius gyveno Kryme, keliavo po Kaukazą. Parsivežė piešinių, eskizų, naujų minčių kūrybai. Kitų metų vasarą lankėsi Prahoje, Drezdene, Niurnberge, Miunchene, Vienoje, susipažino su šių miestų architektūra, muziejų kolekcijomis.

1906 metų pabaigoje draugų kvietimu M. K. Čiurlionis atvažiavo į Vilnių, dalyvavo Pirmojoje lietuvių dailės parodoje. Gyvendamas Vilniuje bei intensyviai kurdamas, daug jėgų skyrė ir visuomeninei kultūrinei veiklai. Pragyvenimui ieškojo privačių muzikos pamokų, tačiau jų nebuvo. Tikėdamasis pagerinti materialinę būklę, surengti savo paveikslų parodą, 1908 m. pabaigoje išvažiavo į Peterburgą. Prieš Naujuosius Metus, grįžo į Lietuvą ir vedė rašytoją Sofiją Kymantaite. Po vestuvių vėl išvažiavo Peterburgan, susipažino ir bendravo su "Mir iskustva" grupės dailininkais, bet, neturėdamas iš ko gyventi, vasaros pradžioje grįžo namo. Vasarą su žmona praleido Druskininkuose, Palangoje, Plungėje, daug ir sėkmingai kūrė. Vėlų rudenį dar kartą išvyko į Peterburgą, kur po mėnesio susirgo depresija. Gydėsi Druskininkuose, Pustelnike, netoli Varšuvos. Ten ir mirė, susirgęs plaučių uždegimu (1911 m. balandžio 10 d.). Palaidotas Vilniaus Rasų kapinėse.

Gyvenimo credo:

Reikia daug iš savęs reikalauti.
Kuo daugiau - tuo geriau.
Rašyti tam, kad tik rašyti - tai geriau visai nerašyti.

M. K. Č.

Meilė - tai saulėtekis, vidurdienis ilgas ir kaitrus, ir vakaras stebuklingas, tylus, o ją pagimdė ilgesys.

Meilė - tai sena dainelė.

Meilė - tai hamakas iš vaivorykštės, pakabintas ant baltų debesų.

Meilė - tai akimirka, švystelėjanti visų saulių ir žvaigždžių visatos spindėjimu.

Meilė - tai grynojo aukso tiltas per gyvenimo upę, kuri skiria "gėrio ir blogio" krantus.

Meilė - tai stiprūs, balti sparnai.

Meilė - tai senas pušų miškas kairią dieną, tai poilsis jame, kur miegui ošia pušys.

Meilė - tai vieškelis į saulę, grįstas aštriais deimantais, kuriuo turi eiti basas.

Iš M. K. Čiurlionio užrašų knygutės

M. K. Čiurlionis su žmona Sofija

"Tapau! Nuo ketvirtadienio tapau po 8 - 10 valandų. Nieko neišėina, bet tai niekis. Tapau sonatą - apmesta jau visa (4 dalys), ir labai sunkiai duodasi, o norėčiau ją pabaigti kaip nors greičiau, nes antra pradeda man rodytis akyse..."

Kad tu žinotum, kaip tai malonu, taip užsispyrus, pasiutusiai, taip užmiršus viską ir be nuovokos, be atsikvėpimo tapyti. Baisiai malonu! Viskas visur eina savo keliu: saulė šviečia, rugiai žydi, žmonės šneka, vakščioja, ten sau pievos, laukai, kalneliai, ir gėlės, paukščiai, visur vasara, gražu, o aš nieko - tiktai tapau..."

Iš laiško S. Kymantaitei, Druskininkai, 1908 m. birželis

M. K. Čiurlionio kapas, Vilniaus Rasų kapinėse

Gamta grūmoja

dr. Jonas KUNCA, M.D

Išutęs uraganas, pakrikštytas „Katarinos“ vardu, nuniokojo dalį pietryčių JAV. Padarė jis daug nuostolių.

Uraganai dažnėja, ir jų smarkumas didėja. Savaime kyla klausimas: ar čia yra natūralus gamtos procesas, ar tai vyksta dėl klimato atšilimo, prie kurio prisideda ir atmosferos teršimas, atseit, pats žmogus.

Niekas neturi konkrečių įrodymų, kad čia yra kaltas klimato pasikeitimas. Bet taipogi niekas negali paneigti šitos galimybės. Tokie padėtyje būtų išmintinga nedelsti ir sustabdyti teršimą. Toks užmojis nėra pigus, bet tik vieno uragano padaryta žala padarė didesnių nuostolių nei visų įmonių valymo sistemų sutvarkymas. JAV vadovams vertėtų pamąstyti ne tik apie globalinį atšilimą, bet ir gamtinių resursų švaistymą nereikalingiems ir nelegaliems karams, pvz.: paskutinis karas Irake jau surijo apie 400 mlrd. dolerių. Už tokią sumą amerikiečiai būtų galėję nutraukti atmosferos teršimą ir išvengti ne vien tik uraganų, bet ir dar didesnių katastrofų.

Uragano katastrofa nebūtų buvus tokia nuostolinga, jei valdžia būtų prieš tai pasirūpinusi pakrančių apsauga. New Orleans neapgalvotai pastatytas ant žemiau jūros lygio. Todėl pakrantė buvo sutvirtinta apsaugos pylimu. Bet jis pasirodė esąs per žemas ir per silpnas. Uragano sukeltos didžiulės bangos jį pralaužė ir apsmėmė miestą. Dabar reikia tą įlaužą pataisyti ir tik tada išpumpuoti miestą apsmėmusį vandenį. O vėliau, kad išvengtų panašių nelaimių, būtina sustiprinti ir paaukštinti visą pylimą. Tie darbai užtruks ilgus mėnesius. Tuo tarpu šimtai tūkstančių žmonių liko be pastogės, be geriamo vandens, be sanitarinių įrengimų ir be elektros. „Tsunami“ banga atėjo ir nuėjo. Uragano „Katarina“ katastrofa užsitęs gal kelias

savaites. Taigi, auga ir milijardiniai nuostoliai, dėl kurių, ir dar dėl Irako karo, ima šlubuoti JAV ekonomika.

Vašingtono išlaidžiamumą rodo visa eilė kitų, neracionalių idėjų. Amerika išleidžia karo reikalams tiek, kiek likęs pasaulis kartu sudėjus. Ji saugo 35,000 sukurtų branduolinių bombų ir raketų, stato visą eilę priešraketinių bazių, nori kartu su Rusija įrengti erdvėlaivinę stotį, kad milijardieriai galėtų, žinoma už gerus pinigus, pasigrožėti kosmosu. Buvo net užsimita įvesti amerikietišką tvarką visoje mūsų planetoje. Taigi su kuo JAV ruošiasi kariauti? Niekas, vėlgį, Vašingtono dominavimo pasaulyje nei prašo, nei nori.

Išlaisvinti irakiečiai, pagal jų apklausas, neneknia amerikiečių nemažiau, kaip buvusio diktatoriaus ir reikalauja atėjūnų pasitraukti iš jų šalies. Bene, būtų naudingiau savo energiją ir resursus naudoti savo šalies ir globalinio gerbūvio gerinimui, vietoj galios demonstravimo ir siekio pasipelninti.

Vaikiški yra ir išsukinėjimai nuo prisidėjimo prie globalinio atmosferos teršimo sustabdymo, aiškinant, kad JAV tai padarys, kai bus rastas pigesnis būdas nukensminti įmonių išmatas.

Gerbiamieji vadai, tada bus per vėlu, ir jūs pačių šali, ko gero, nuniokos daug didesnės gamtos nelaimės, nei „Katarinos“ uraganas! Jis buvo tik rimtas įspėjimas, kad dabar laikas nustoti žaloti Motiną Gamtą, kuri mus ir glaudžia, ir maitina. Antraip, ji gali atsukti prieš patį žmogų. Ir mes tik bejėgiškai verkšlensim, nebegalėdami nieko pakeisti.

TAUTOS VALIA BUVO LEMIANTIS VEIKSNYS

Edmundas Simanaitis

Krašto apsaugos ministerijos Baltojoje salėje buvo pristatyti du išskirtinės reikšmės naujausios istorijos veikalai - istorijos m.dr. plk.ltn. Gintauto Surgailio monografija „Rusijos kariuomenės išvedimas“ ir to paties autoriaus bei plk.ltn.A.Balaišio sudarytas unikalus dokumentų rinkinys „Rusijos kariuomenės išvedimas dokumentuose.“ Renginyje dalyvavo Seimo pirmininkas A.Paulauskas, Premjeras A.Brazauskas, kariuomenės vadas gen.mjr. V.Tutkus, krašto apsaugos ministras G.Kirkilas, akademikas A.Tyla, grupė aukštesniųjų karininkų ir visuomenės atstovai.

Pirmasis veikalas šia tema buvo Č.Stankevičiaus monografija „Derybos su Rusija dėl kariuomenės išvedimo iš Lietuvos“, išleista 2002 m. Ambasadorius Č.Stankevičius vadovavo LR derybų delegacijai. Knygoje apsiribota derybų eiga, Lietuvos Respublikos argumentų tarptautinės teisės aspekto nušvietimu. Šokiruojantis Rusiją Lietuvos reikalavimas išvesti svetimą kariuomenę iš Lietuvos buvo nuosekliai grindžiamas kaip būtinybė, plaukianti iš okupacijos fakto, bet ne iš peršamos sutarties, tariamai įteisinančios okupacinės kariuomenės buvimą nepriklausomoje valstybėje.

Monografijos autorius G. Surgailis rinko informaciją iš visų prieinamų šaltinių, tačiau veikalo įvade pažymi, kad „daug be galo svarbių pirmųjų nepriklausomos

Lietuvos meto dokumentų, tarp jų apie derybas su Sovietų Sąjunga, vėliau su Rusija dėl okupacinės kariuomenės išvedimo proceso ir archyvinis fondus dar nėra perduota arba jie nėra tinkamai sutvarkyti. Tai faktas, kuris turėtų priversti rimtai susirūpinti už archyvų veiklą atsakingus darbuotojus. Pagaliau nemažai dokumentų nepateko ir jau niekada nepateks į archyvus, nes buvo sunaikinti 1991 m.sausio įvykių bei rugpjūčio pučo įvykių Maskvoje metu. Esant tokiai situacijai, autoriui teko naudoti savo, kaip buvusio valstybinės derybų delegacijos dėl Rusijos kariuomenės išvedimo iš Lietuvos eksperto, išsaugotomis dokumentų kopijomis.“ Beje, autorius nepretenduoja į „visišką šio proceso analizę bei absoliučiai išsamų šių įvykių išdėstymą.“

Antrosios knygos pradžioje rašoma, kad „Kremliiaus statybiniai LSSR Vyriausybėje kariuomenės reikmėms skirdavo visas teritorijas, kurias kariuomenė tik pareikalavdavo, visai neatsižvelgdama nei į gyventojų, nei į gamtos saugos ar kitus reikalavimus. Okupacinė sovietinė kariuomenė Lietuvoje šeiminkavo nevaržoma.“ (7psl.). Ten pat pateikiami duomenys apie Rusijos kariuomenę, dislokuotą Lietuvoje 1992 m. pradžioje: apie 35 tūkst. karių, apie 7300 karininkų, apie 1000 tankų, 1901 šarvuotis, apie 180 lėktuvų ir daugelis kitokios karinės

PUNSKĖ LIETUVYBĖS DAUGIAU

Edmundas Simanaitis

Rugpjūčio 19 d. į Punksko valsčiaus Šilainės stovyklavietę riedėjo autobusai iš visų Lietuvos kraštų. Tėvynės Sąjungos kasmetinį sąskrydį buvo sumanyta surengti šiame gražiame Dzūkijos kampelyje. Tikslas dvejopas - pagerbti šio krašto tautiečius, pasidžiaugti kartu su jais lietuviybės šiluma ir pasidalinti bendrais rūpesčiais. Antras - pamatyti ir susipažinti su Punksko lietuvių gyvenimu, jų kultūra ir krašto gamta. Dar nepamiršti šilti išpūdžiai iš punskiečių viešnagės populiariame „Gero ūpo“ televizijos maratone. Tautiečiai iš draugiškos kaimynės Lenkijos stebino Lietuvos visuomenę aukštu tautinės kultūros meniniu lygiu ir stebėtinai gaiviu entuziazmu.

Daugelis atvykėlių lankėsi šiame krašte pirmą kartą. Atrodo, kad gamta čia alsuoja ta pačia lietuviška dvasia. Tačiau yra ir ryškių skirtumų. Visur, kiek akys apžvelgia, tvarkingi laukai ir sklypai. Neteko matyti nė vieno piktžolėmis apleisto ploto, ką galima Lietuvoje regėti tiek magistralėmis riedant, tiek ir rajoniniais keliais važiuojant. Nenoromis peršasi mintis, kad prieš šešiasdešimt metų iš okupuotos Lietuvos ištrėmus į Sibirą gabiausias ir darbščiausias ūkininkus, o likusius prievarta suvarius į kolchozus, buvo sugriautas žemės ūkis ir suardyta tradicinio lietuviško kaimo paprotinė sankloda bei žemdirbio mąstysena. Šio, komunizmo kūrimo vardan padaryto, nusikaltimo pasekmės dar ilgai vargins mūsų visuomenę. Maloniai stebino tvarkingos sodybos, nesimatė lūšnyų.

Šilainėje prie Seivio ežero įrengtoje estradoje švietė stambiomis raidėmis išdėstytas užrašas per visą sceną „Tėvynės Sąjunga“ ir lietuvių bei lenkų kalbomis parašytas plakatas, skelbiantis iš esmės teigiamai pasikeitusius tarpvalstybinius santykius: „Lietuva ir Lenkija - draugystė ir brolybė. Tradicinėse vertybėse - saugi mūsų valstybių ateitis.“ Lenkija, anksčiau tapusi NATO nare, padėjo Lietuvai įstoti į šią kolektyvinę gynybos organizaciją. Dabar turime bendrą karinį dalinį - LITPOLBAT, kuriam periodiškai keisdami vadovauja lenkų ir lietuvių karininkai.

Punksko valsčiuje priskaičiuojama puspenkto tūkstančio lietuvių. Vietos tautiečiai surengė išpuodingą koncertą. Punksko kultūros namų saviveiklos kolektyvai visi be išimties buvo labai šiltai sutikti. Koncerte dalyvavo Lietuvoje seniai garsėjantys tautiškuumu ir aukšta menine kultūra punskiečių kolektyvai: choreografinio sambūrio ansamblis „Jotva“ (vadovė Kornelija Janušonienė), kaimo kapela „Klumpė“ (vadovas Jonas Zakaravičius), mišrus choras „Dzūkija“ (vadovas Vidas Ivanauskas), folkloro ansamblis

„Alna“ (vadovas Vitas Bacvinskas), Punksko gimnazijos folkloro ansamblis „Šalčinėlis“, etnografinis ansamblis „Gimtinė“ (vadovas Konstantinas Sidaris) ir Kovo 11-osios licėjaus ansamblis „Puniukai“, kurio vadovė Aistė Pečiulienė eina ir Punksko kultūros namų direktorės pareigas.

Tėvynės Sąjungos frakcijos Seime seniūnas Andrius Kubilius, dėkodamas punskiečiams už turtingą ir įdomią tautišką programą, pasakė sparnuotą sakinį: „Jūs išsaugojote lietuviybės daugiau, negu mes ten, Lietuvoje. Jūs mokate parodyti, kad esate labiau lietuviai.“ Visuose punskiečių šokiuose ir dainose vyravo aiški ir šiek tiek archaiška dzūkų krašto dvasia.

Sąskrydyje dalyvavo Seimo nariai Rasa Juknevičienė, Irena Degutienė, Jurgis Razma, Edmundas Pupinis, Egidijus Vareikis, akademikas Zigmas Zinkevičius ir daugelis kitų žinomų valstybininkų bei visuomenės veikėjų.

Punksko viršaitis Vytautas Liškauskas priiminėjo iš atvykėlių punskiečiams skirtas dovanas, dažniausiai istorinio turinio ir grožinės literatūros knygas, anksčiau ar išleistas jau Trečiosios Respublikos metais.

Šeštadienį keliose aikštelėse vyko įvairios sportinės varžybos, rajonų ir miestų pasirodymai. Jie verti platesnės apžvalgos ir analizės, tačiau daugeliui vyresnės kartos žmonių paliko stiprų įspūdį Utenos buvusių politinių kalinių ir tremtinių mišrus choras „Ainiai“. Tai visiškai kito plano dainos, kurios išsiskiria turiniu, minties gilumu, vilties romia jėga, žodžiais nenusakomu Tėvynės ilgesiu ir nepalaužtu tikėjimu laisvės kovų teisumu.

Renginio organizatoriai negalėjo nežinoti, kad vos už poros dienų Lietuvoje bus minimos lemtingo Juodojo Kaspino dienos 66-osios metinės, o drauge ir 16-oji Baltijos Kelio metinių sukaktis. Pastarasis įvykis - unikalus. Jis nuskambėjo per visą pasaulį. Jo politinė, pilietinė ir moralinė prasmė buvo ir liko ypač reikšminga Lietuvos, Latvijos, Estijos išivadavimo iš okupacijos istorijoje. Tai džiaugsmingai šviesios vilties šventė. Būtų labai tikęs specialiai parengtas pilietinis - meninis epizodas estradoje ir būtinai rimtas pranešimas ta tema Punksko Šilainės estradoje. Uteniškų „Ainiai“ šią spragą iš dalies užpildė. Už tai jiems nuosirdžiausias acūliū.

Suliepsnojo šventinis laužas, Vytautas Kernagis pradėjo dainuoti populiarius šlagerius, stilingosios „Bobos“ atliko savo programą, o galiausiai, nakčiai jau persiritus į sekmadienį, su pertekliniais decibelais subildėjo sumburbėjo „Road Band“.

Renginį išmaningai vedė Marius Budraitis. Tik jis kelias dešimtis kartų kvietė sąskrydžio dalyvius **kilnoti girą**, kai dažnas atvykėlis ją su **malonumu gurkšnojo**... Tik pabaigoje buvusis Seimo narys Arvydas Vidžiūnas, savo laiku labai išradingai „taisęs žodžiui kelią“ televizijos laidoje, neiškentęs pasiūlė **kilnoti ne girą, o svarmenis**. Marius neprieštaravo.

technikos. Okupacinė kariuomenė buvo užėmusi 68 tūkst. ha žemės. Vien Vilniuje buvo dislokuoti 32 stambūs kariniai objektai. Buvo ir raketinės bazės...

Sunku įsivaizduoti, kiek teko padėti diplomatijos pastangų, derybininkų gebėjimo atstovauti atsikūrusios valstybės gyvybinius interesus, tarptautinės teisės argumentų, kad ši galinga technika ir svetimai

kariuomenė be prievartos, išvengiant provokacijų patraukti iš Lietuvos. Aukštieji valstybės pareigūnai, tų įvykių tiesioginiai dalyviai, pasidalijo savo pirmiminiais ir pasidžiaugė bendru laimėjimu.

Tautos valia buvo lemiantis veiksnys - 1993 m. rugpjūčio 31 d., likus iki pusiaunakčio tik ketvirčiui valandos, paskutinis Rusijos kariuomenės ešalonas nesusitodamas kirtu valstybinę sieną...

Lietuvių Caritas Inc. ir šv. Kazimiero Parapijos Visuotinis Metinis Susirinkimas

įvykęs 2005.8.21 Adelaidės Lietuvių Katalikų Centro salėje.

E. Varnienė

Dažnai suabejoti, ar kas nors dar vertina mūsų, per 50 metų nusistovėjusius, bendruomenės veiksmus, tarsi kovą už egzistenciją, kovą dėl savo, taip sunkiai įsigyto turto išsaugojimo. O ką kalbėti apie mūsų kultūrinio gyvenimo besikeičiantį veidą? Lengva atsakyti - pavargom, pasenom, bet visiškai pasiduoti - instinktas neleidžia, nors, kartais, atrodo, kad tarsi, Don Kichotas kariaujame su besisukančiais malūno sparnais...

Manau, tokių minčių nuteikti, be žodžių, tarsi, šypsojomės vieni kitam po šio susirinkimo, gal ir iš kaltės, kad po ilgų metų darbo, neturėjome ką pasiūlyti, apie ką diskutuoti, ką naujo įdomaus sukurti mūsų pačių gyvenimo

praturtinimui. Ir ne dėlto, kad būtų blogi paraprijos reikalai - anaipol! - jautėsi didelė paraprijiečių apatija, dėmesio, klausimų, ginčų ir pasiūlymų stoka. Visi, berods, sėdi patenkinti, kad kažkas veža mūsų, taip sunkų, darbų vežimą. Tik netrikdykim jo, kad nesustotų!

Tarybos pirmininkas V. Baltutis, pasveikinęs vos 30 kantriai susirinkimo sulaukusius tautiečius, pakvietė kunigą J. Petraitį malda, o P. Gasiūną - sekretoriauti. Tuoj išsirinkom mandatų komisiją - B. Jonavičienė, A. Urnevičienė, - kurias priėmėm plojimais. V. Rupinskienė perskaitė praėjo susirinkimo protokolą. O kadangi pastaisymų nebuvo, tai buvo visų priimtas praėjusio plojimu.

Kunigo J. Petraičio pranešime jautėsi mūsų gyvenimo ir darbų monotoniška eiga. Jau 21 metai, kaip jis klebonuoja Adelaidėje, ir 15 metų, kaip redaguoja ir spausdina biuletinį „Adelaidės Žinios“ ir „Šv. Balsas“, - jis padėjo visiems korespondentams ir rašytojams, administracijai, lankstytojams ir talkininkams, kurie darbuojasi be jokio atlyginimo. Kun. Klebonas septynerius metus aptarnavo ispaniškai kalbančius paraprijiečius, bet, atvykus jų pačių tautiečių kunigui, mūsų klebonui tereikės jį tik retkarčiais pavaduoti. Tuo pačiu, jis apgalvėjo, kad šįmet nebuvo nei lietuviškų jungtvių, nei krikštynų, - tik dešimt laidotuvių... Sukalbėjome „Amžiną Atilsį“ už visus Anapus iškeliavusius tautiečius. Svečiuosna buvo atvykęs kunigas H. Šulcas, o kolekcinias atlaikė iš Lietuvos atvykęs kunigas J. Sasnauskas. Taip pat Tėvelis nuoširdžiai padėjo Parapijos Tarybai, Katalikų Moterų Draugijai, chorui ir visiems, kurie patarnauja prie altoriaus bei veda, prižiūri visą paraprijinį gyvenimą.

Parapijos Tarybos pirmininkas Viktoras Baltutis pranešė, jog šiais metais buvo devyni posėdžiai, kuriuose, be Tarybos narių, dalyvavo ir dvi Katalikų Moterų Draugijos atstovės. Draugijai teko didelė padėka už jų didžiulį įnašą visam paraprijiniam gyvenimui, ruošiant įvairius renginius, o ypač, už pasirūpinimą sekmdieniais pietumis. Vice-pirmininko pareigose yra P. Gasiūnas, bet jis taip pat ir sekretoriauja, atlieka spaudos kiosko ir archyvo prižiūrėtojo pareigas. Be to, dar patarnauja kunigui prie altoriaus, ir reikalui esant, pasitarnauja net ir už baro. Šįmet Tarybai nepavyko suruošti užgavėnių baltaus, berods, pasižadėjęs mūsų nuolatinis muzikantas negalėjęs atvykti... Šįmet parapijoje vyko dideli remontai darbai ir ūkvedys V. Vieraitis turėjo užtektinai rūpesčių, ieškant tinkamų specialistų tiems darbams. V. Vieraitis taip pat vyko atsakingas už parapijos renginius pareigas. Baro vedėjo pareigas ejo Vyt. Nekrošius, padedant P. Gasiūnui, ir, kartais, J. Pociui. V. Baltutis pastebėjo, kad baras nėra pasipelnymo šaltinis, bet skirtas mūsų visų aptarnavimui. Mūsų lietuviškojo mokykloje, kuri yra prie mūsų parapijos, tebėra tik aštuoni mokiniai, taigi, lietuvių kalbos kursai jau neveikia.

Išdininkas Vyt. Vencius pateikė visas sąskaitas, duomenis skaičiais, kurių buvo išties daug. Išvadoje, daugiau išlaidų, negu

pajamų - ir tai viršijo net \$10.000. Pasiteisinimas tik vienas - šįmet buvo parapijos pastatų didelis remontas. Išdininkas visus nuramino, paskelbęs, jog kasoje dar virš \$300.000.

Iš revizijos komisijos pirmininko patyrėm, jog izdas vedamas tvarkingai, ir visi duomenys atitinka tvarkingai pildomas sąskaitas bei knygas.

Atėjo laikas perrinkti apie pusę Tarybos narių, bet visiems maloniai sutikus, jie dar pasiliko vienai kadencijai. Buvo pasiūlytas tik vienas naujas kandidatas - Vyt. Vasiliauskas, kuris, visų padėjtas gausiais plojimais, buvo priimtas į Parapijos Tarybą.

Tad, štai toks Tarybos sąstatas: Kunigas J. Petraitis - garbės pirmininkas, V. Baltutis - pirmininkas, P. Gasiūnas - vice-pirmininkas, sekretorius, bibliotekininkas, archyvaras, V. Vencius - išdininkas, V. Vieraitis - ūkvedys ir renginių organizatorius, V. Nekrošius - baro vedėjas, V. Vasiliauskas - be pareigų.

Taip pat, Revizijos komisijoje, tuo tarpu, - sutiko pasilikti - R. Jablonskis, A. Lazauskienė ir S. Čiplienė.

Katalikų Moterų Draugijos pranešimą skaitė pirmininkė S. Vasiliauskienė. Padėjo visiems valdybos narėms už bendradarbiavimą ir darbščius metus, paskleidė visą pluoštą nuveiktų įvairių darbų darbėlių - jos buvo pasirūpinta altoriaus ir bažnyčios švara ir puošimo darbai, taip pat buvo atremontuoti motelio kambariai ir iš jų jau trys išnuomuoti, buvo surengtos kasmetinis „Šiupinys“ - paruoštas visos užsakomosios vaišės ir gedulingi pietūs, pasirūpinta kiekvieno sekmdienio pietumis parapijoje, buvo lankomi ligoniai, tvarkomi mirusiųjų kunigų kapai, organizuojamos rožinio kalbėjimas, maldos ir šv. Valandos. Be išsiųstų Lietuvon įvairiems reikalams skirtų pinigų, Draugija sugebėjo įsigyti naują šaldytuvą ir orkaitę (stove). Šįmet Adelaidės Katalikės Moterys atšventė savo Draugijos 45 metų jubiliejų.

Ateitininkai Adelaidėje dar gyvi - pareiškė ilgametė Ateitininkų sekretorė V. Rupinskienė. Šįmet, kaip ir visuomet, jie suruošė dvi radijo valandėles, skirtas mūsų globėjui: Šv. Kazimierui paminėti ir Kristui Karaliui. Taip pat buvo suruošta šv. Valanda Sekminių, pasirūpinta lektoriais ir skaitytojais mišiose, bei kitomis įvairiomis progomis, patarnaujant kunigui mišiose, o taip pat ir prie vargonų.

Klausimų bei pasiūlymų lentelė liko tuščia. Žmonės - be didelių norų, be reikalavimų, vadinasi, neturime ir naujų idėjų. Ar tikrai visi esame viskuo taip patenkinti, ar jau pavargome... O, tačiau, visi dar tikime, kad mūsų parapija ilgai nemirs...

Namai - miško tankmė, draugai - kengūros

Civilizacijos išsizadėjęs Australijos lietuvis

labiausiai brangina ramybę

Rita Baltušytė

„Lietuvos ryto“ korespondentė Sydnėje

Vienas gyvena jau 16 metų

Australijoje gyvenančiam Antanui Grigaliūnui nereikia nei draugų, nei pinigų. Žemiškoms vertybėms ir žmonių draugijai abejingas 76 metų vyras labiau už viską vertina ramybę, kuriai prieš kelias savaites buvo iškilusi grėsmė. Mėlynakis žilabarzdis keistuolis jau 16 metų vienas leidžia dienas kalnuotame Berauros regioniniame parke, plytinčiame apie 30 kilometrų į šiaurę nuo Sydnėjaus. Australijos aborigenų kalba Beraura reiškia „Daugelio vėjų vieta“. Kalnuotas parkas Hawkesbury upės baseine - nuostabaus grožio vieta, pasižyminti unikaliu Australijos gyvūnų ir augmenijos gausybe. „Norėčiau čia gyventi“, - prisipažįsta ne vienas Berauros parke apsilankęs turistai, kai ateina laikas išvykti. Būtent šitai pasielgė A. Grigaliūnas, kadaise užklydęs į šias vietas. Daugelį metų niekam neužkliuvęs lietuvis neseniai atsidūrė vietos socialinių tarnybų akiratyje.

Klajūnas, bet ne elgeta

Antanas sakosi į Australiją atvykęs 1949-aisiais vienu pirmųjų laivų, po karo gabenusių naujuosius šalies gyventojus iš Europos. Kilęs iš Kėdainių krašto Lietuvoje dvi seseris bei brolių palikęs A. Grigaliūnas prieš kelionę į tolimąjį žemyną dar paragavo karo pabėgėlio duonos Vokietijoje. Iki 60-ties A. Grigaliūnas dirbo kasyklose, vėliau - žemės ūkyje. Keistuolis taip ir netapo Australijos piliečiu. Nieko gero iš valdžios nesitikintis ir iš jos neprašantis vyras buvo įsitikinęs, kad jam nepriklauso ir pensija. Miško tankmėje gyvenantį lietuvių galima vadinti klajūnu, bet ne elgeta. Jis niekada neprašo išmaldos. Reikalingų daiktų susiranda pats. Pasak vyriškio, žmonės išmeta labai daug gerų daiktų. Australijos miestuose du kartus per metus gyventojai tam tikromis dienomis nebereikalingą mantą išneša į gatvę. Juos išveža savivaldybės skirta mašina. Maisto A. Grigaliūnas dažniausiai gauna iš restoranų, kai šie pavakare uždaromi, o nesuvaržyti patiekalai ir produktai atsiduria specialiuose konteneriuose.

Vietoj žmonių - gyvūnai

A. Grigaliūnas nelabai pasitiki žmonėmis. Jų draugiją lietuviui visiškai atstoja nedidelės kengūros ir papūgėlės, kurių miško gyventojas yra prisijaukęs. Vis dėlto bent kartą per savaitę senas viengungis užsuka į

Berauros miestelio bendruomenės centrą, kur galima apšilti arba atsivėsinti (žiūrint koks metų laikas), išsimaudyti po dušu ar pasinaudoti centrui talkinančių savanorių vairuotojų paslaugomis, jei reikia kur toliau nuvykti. Prieš porą savaitių taip nusigavęs į Hornsbio miestą A. Grigaliūnas parkrito gatvėje ir buvo nuvežtas į ligoninę. Būtent tada apie keistą pacientą, kuris iš minkštos lovos veržėsi gulėti ant grindų, ligoninės socialinio skyriaus vedėjas telefonu pranešė Lietuvos garbės generaliniam konsuli Viktorui Šliteriui.

Klausosi lietuviškų laidų

Konsulo prašymu, vienišiumi rūpintis pradėjo Sydnėjaus moterų socialinės globos draugija, kurios narės padeda ne vienam artimųjų neturinčiam garbaus amžiaus tautiečiui. Susitikusios su A. Grigaliūnu, draugijos atstovės buvo maloniai nustebintos, kad jų pavardės vyrui buvo žinomos iš SBS radijo laidos lietuvių kalba, kurios jis klausosi antradieniais po pietų. Ilgai įkalbinėjamas, vienišius pagaliau sutiko, kad verta pasirūpinti pensija ir valstybine sveikatos draudimo kortele. Jis sutiko atsidaryti banko sąskaitą, į kurią būtų galima pervesti pensiją. Po kelių dienų vėl susitikęs su lietuvių labdaros organizacijos atstovėmis, socialinės paramos skyriuje A. Grigaliūnas užpildė visas anketas. Reikalingus dokumentus jis atsinešė tvarkingai sudėtus į džinsinės medžiagos rankinę.

Kratėsi siūlomos pagalbos

Klausiamas, kuo jam būtų galima padėti, Antanas tvirtino, jog visko turi pats. Tik vėliau prisipažino, kad batai per trejus metus susidėvėję ir kojinių šiltų reikėtų. Iš Sydnėjaus atvežtas kojines ir šiltus rūbus A. Grigaliūnas priėmė, tačiau niekaip nesutiko autis kitokių nei jo dėvimi, kurie parduotuvėje kainuoja 175 Australijos dolerius (daugiau nei 350 litų). Sakė nusipirksiąs tokius pats, kai gaus pensiją. Socialine globa besirūpinančios lietuvių moterys nesėkmingai bandė įtikinti vyriškį apsilankyti Fairfield priemiestyje esančiuose slaugos namuose, kur prižiūrimas ne vienas lietuvis. Vienišius numojo ranka ir į pasiūlymą palaikyti nuolatinį ryšį, bent kartą per mėnesį susitikti.

Apie save kalbėti nemėgsta

Galiausiai sutikęs su „Lietuvos ryto“ žurnaliste kartu papietauti, jis vargais negalais sutiko išgerti limonado stiklinę ir suvalgyti bulvių traškučių. Tačiau į siūlomą picą nenorėjo nė žiūrėti. Atlikus visus būtinius reikalus, vyras užsiminė, kad jau norėtų sugrįžti į Beraurą. Jis vengė ką nors daugiau pasakyti apie save, tikrai tvirtino, kad labiausiai vertina vienatvę. Nieko nepasakė jis ir apie tai, kokiame būste glaudžiasi miškų tankmėje. Rankos paspaudimu padėkojęs už suteiktą paramą, Antanas atsiveikino ir nuskubėjo savais keliais.

Niekas netrikdys ramybės

Keliolika metų Hornsbij ligoninėje dirbantis ir įvairių istorijų girdejęs socialinio skyriaus vedėjas Steve'as Dove'as pripažino, kad A. Grigaliūno likimas jį labai nustebino. Gyventi valstybei priklausančioje teritorijoje nėra nusikaltimas, todėl niekas negali priversti jų žmonių keisti gyvenimo būdą. Todėl ir lietuvis Berauros parke galės toliau gyventi niekieno netrikdomas.

(Bus daugiau)

ALB MELBOURNO APYLINKĖS BENDRUOMENĖS

METINIS SUSIRINKIMAS - 2005 liepos 31 d.

Susirinko nemažas būrelis tautiečių - gerokai per pusšimtį ir, kas visų smagiausia, - matėsi jaunų veidų! O tai reiškia, kad lietuviškoji bendruomenė vis dar gaji ir, kaip tas ažuolas, sugeba pumpurus krauti!

Kiekvienam atėjusiajam buvo įteiktas tvarkingai susegtas sąsiuvinys su šio renginio iš anksto numatyta Darbotvarkė (13 punktų), kurių beje, ir buvo laikytasi.

Po "Tautinės giesmės", prezidiumą, irgi kaip įprasta, užėmė susirinkimo vedėja Danutė Levickienė, sekretoriū Dalia Didžienė.

Tribūną puošė didžiulis "Laisvės Angelo" paveikslas, prezidiumo stalą - austa lininė staltiesė su Lietuvos himnu. Visa aplinka teikė susirinkimui išskirtinės rimties.

Tylos minute pagerbus amžinybėn iškeliavusiuosius bendruomenės narius, D. Didžienė perskaitė praėjusių, t.y. 2004 metų susirinkimo protokolą.

Iš kairės - B. Prašmutaitė ir D. Antanaitienė.

ALB Melbourne Apylinkės Valdyba įteikė joms Garbės ir Padėkos ženklus už jų neįkainojamą darbą, ilgus metus puoselėjant Australijoje lietuvišką kultūrą.

Vėliau ALB Melbourne Apylinkės Valdybos pirmininkas Andrius Vaitiekūnas skaitė savo pranešimą - metinę bendruomenės gyvenimo ir veiklos apžvalgą. Joje padėkos žodį tarė XXIII-ųjų Lietuvių Dienų Organizaciniam Komitetui, o taip pat rėmėjams ir dalyviams. Buvo pasidžiaugta, kad toks svarbus ne tik Melbournei, bet ir visos Australijos lietuviams kultūrinis renginys, pavyko puikiai! Taip pat buvo palinkėta 2006-ųjų Lietuvių dienų Geelonge organizatoriams sėkmės bei naujų idėjų.

Savo pranešime A. Vaitiekūnas pabrėžė, jog mūsų bendruomenė gyva dėka įvairių organizacijų darnios ir vaisingos veiklos. Tik, sakė buvęs Valdybos pirmininkas, svarbu, kad lietuviybės darban įsijungtų kuo daugiau jaunimo. Pranešimo pabaigoje jis jautriai padėkojo ilgametėms kultūrininkėms - šokių kolektyvų vadovei bei jaunimo globėjai Daliai Antanaitienei bei choro "Dainos Sambūrio" vadovei Birutei Prašmutaitėi - už neįkainojamą ir pasiaukojamą darbą puoselėjant lietuviybę. Joms abiems buvo įteikti padėkos ir garbės ženklai, dailiai įrėminti medžio plokštėje, palinkėta neblėstančios meilės ir sėkmės ateityje, nuoširdžiai tariant - AČIŪ!

Tuo Apylinkės Valdybos pirmininkas Andrius Vaitiekūnas savo kalbą ir baigė, o auditorija atsilygino plojimais, šūkčiojant - VALIO! - šaunosioms Daliai ir Birutei.

Į tribūną buvo pakviesta Birutė Prašmutaitė, ALB Apylinkės Valdybos narė kultūros reikalams. Ji trumpai ir konkrečiai apžvelgė praėjusiuosius metus, išskirdama itin pavykusius darbus, t.y.: rašinių konkursą, kurį Jūs, gerbiamieji, skaitytojai turėjot progos įvertinti patys mūsų "T. Aidų" puslapiuose, šv. Kūčių popietę su parapijos kunigu klebonu Algiu Šimkumi ir svečiu iš Lietuvos kunigu Antanu

Nauja ALB Melbourne Apylinkės Valdyba

Iš kairės - Vytautas Krivickas - išdininkas. Yra kompiuterių technical manager/application developer. Jis šoka "Šokdavos" ir "Gintaro" tautinių šokių kolektyvuose, "Džiugo" Tunto skautas vytis, dainuoja "Danos Vyrų" chore ir yra AL Jaunimo Sąjungos narys, eina "webmaster" ir "marketing" managerio pareigas.

Gražina Kymantaitė - sekretorė. Ji universiteto studentė II kurso, RMIT, siekianti įgyti medicinos seselės specialybę (Bachelor of Nursing), ALJS narė, M.Liet. Klubo narė, šoka "Gintaro" tautinių šokių grupėje ir "Džiugo" Tunto vyresnė skautė.

Bronius Zumeris - pirmininkas. Advokatas ir žurnalistas, šiuo metu rašantis "Beat" žurnalui.

Rimvydas Statkus - vicepirmininkas ir "public officer". Studijuoja paskutiniuosius metus LaTrobe Universitete "Podiatry" specialybės kurse. "Gintaro" tautinių šokių grupės šokėjas, "Džiugo" Tunto skautas vytis, sporto klubas "Varpas" Melbourne lietuvių krepšinio rinktinėje.

Nerija Žemkalnytė - kultūros renginių koordinatė. "Gintaro" tautinių šokių grupės mokytoja. Profesija - event management. Organizuoja "Cabaret Club" ir dirba Melbourne Comedy Festival.

Saulaičiu, Sausio 1-osios pobūvį - koncertą su tautinės muzikos ansambliu iš Lietuvos "Sutaras". Nepamiršo Birutė padėkoti ir XXIII-ųjų Australijos Lietuvių Dienų organizaciniam komitetui su Lilija Kozlovskiene priešakyje už labai sėkmingą darbą. Tarpe įdomių renginių - Lietuvos Valstybės Dienos minėjimas, kurį suruošė Pensininkų Sąjunga, beje, skaitlingiausia ir labai aktyvi bendruomenės dalis. Birželio 25-ąją buvo suruoštas Joninių balius, tik gaila, svečių tebuvo 30...

Prieš kiekvieną minėjimą Lietuvių Namų bibliotekos vedėja Jieva Arienė ruošia knygų parodėles, - ačiū jai! - dėkojo Birutė Prašmutaitė.

Dennis Gaylard, išdininkas, apžvelgė bendruomenės finansinius reikalus. Čia paaiškėjo, jog visi finansiniai reikalai tvarkomi gerai ir Revizijos Komisija jokių priekaištų

neturi. Ir, pagaliau, buvo pricita prie Naujosios Valdybos rinkimo. (Štai, pasirodo, kodėl salėje švietė jauni veidai!)

Taigi, sekantieji išrinkti į Valdybą:

Vytautas Krivickas, Gražina Kymantaitė, Rimas Statkus, Nerija Žemkalnytė ir Bronius Zumeris. Aida Gogelytė liko kandidatė.

Sveikiname naujuosius Valdybos narius su naujomis pareigomis, kurias, nežiūrint jauno amžiaus, tikimės, jaunuomenė vykdys uoliai ir entuziastingai - lygiai su tokiu pat noru, kaip ir pateikė savo paraiškas atsakingam Lietuvių Bendruomenės darbu.

"Vardan tos Lietuvos! - skambėjo aussyse tautiškos giesmės šventi žodžiai.

Eglė Rudzinskaitė

Melbourne Katalikių Moterų Draugijos Šventė

Jaukią šeštadienio vakaronę suruošė Melbourne Katalikių Moterų Draugija, (ji įvyko rugpjūčio 6 d. Lietuvių Namuose).

Pradžioje, Parapijos klebonas kunigas Algis Šimkus aukojo šv. Mišias, tik šį sykį ne Bažnyčioje, o Errol Street, Lietuvių Namų Konferencijų Salėje. Pasirodo, nėra būtini nei aukšti bažnyčių skliautai, nei vargonų gaudimas, kad sukurtum dvasingą atmosferą - pakanka, kad būtų rimtis ir susikaupimas, dar - gal žvakių šviesa tam, kad būtų kalbama iš širdies į širdį.

Mūsų Tėvelis Algis šiai ypatingai popietei parinko itin gražų pamokslą - jautrų ir taikų. Apie tai, kad visi mes turime Mamas, kurioms ir suaugę esame - ir visada liksime jų vaikais! Ir visada mūsų reikės Meilės bei supratimo, apkabinimo ir išklauso. Ir dar, kunigas prisimė garsųjį Paul Peter Rubens paveikslą "Klajūno sugrįžimas", kur klūpanti, suvargusių sūnų glaudžia atlaidžios ir meilios Tėvo rankos. Prisipažinsiu, nesu mačius šios drobės originalo, tad spręsti apie jį galiu tik pagal matytas reprodukcijas. O pasirodo, tos gaubiančios klajūno rankos - viena yra moteriška, kita gi vyriška! Ir tarsi tai pats dangiškasis, Tėvas glaudžia sūnų paklydėlį, atleisdamas per jį kiekvienam mums mūsų paklydimas ir visas nuodėmes bei nedorybes,

- be išlygų! - kaip tik Tėviška Meilė ir gali.

Tokia atlaidžia, kantriai širdimi apdovanota kiekviena Motina, ypač - Motina katalikė, - sakė kunigas Algis Šimkus, - Reikliai auginama, auklėdama, visgi, tik Mama viską gali suprasti ir, svarbiausia, atleisti. Tam, kad ir puolęs vaikas galėtų iš nuodėmių purvyno pakilti.

Manau, ne tik mano vienos širdis drebėjo po tokio gilaus pamokslą!

Iš Konferencijų salės buvome pakviesti į Klubo Svetainę. Halina Statkuvienė, Melbourne Katalikių Moterų Draugijos pirmininkė, pakvietė visus susirinkusiuosius atsistoti ir sukalbėti maldą "Sveika Marija" - visų katalikių moterų Mamų globėja.

Ir pradėdama antrąją popietės dalį mūsų pirmininkė pasveikino visus - mūsų dvasios vadovą kunigą Algį Šimkų, svečius ir seses katalikės - atvykusius į Metinę Katalikių Moterų Draugijos šventę. Tačiau geriausias linkėjimai, sakė H. Statkuvienė, jau yra įrašyti mūsų vėliavoje: "Tiesa ir Meilė". "Tik dar sykį norėjosi pakartoti, - tęsė mintį pirmininkė, - jog tikrajai Tiesai atradus kelią į lietuvišką protą, o didžiajai Meilei užvaldžius širdis - visas gyvenimas atnaujintas Kristuje!"

Taigi, švenčiame jau 54-ąją Metinę Šventę ir per tuos netrumpus metus į Anapilį palydėtos jau 47 Draugijos narės, iš jų - 6 buvusios pirmininkės. "Prašykime Aušros Vartų Motiną, kuri šviečia mums kelią Draugijos vėliavoje, - kalbėjo toliau H. Statkuvienė, - tesuteikia Ji mums jėgų ir stiprybės ateityje!"

"Gyventi gera, kada jauti jog atlieki savo paskirti gyvenime, kad kažką padarai gero. Mielos Sesės, esate geros - tad būkite tvirtos! Neškite per gyvenimą meilės kupiną širdį..."

Pabaigoje neilgos, bet labai nuoširdžios kalbos, H. Statkuvienė sakė: "Kaip gera, kad džiaugsmo ar skausmo valandoje turime kam pasiguosti! Dangiškoji Motina yra mūsų tarpe ir savo motiniška meile gaubia visas Žemės Motinas bei jų vaikus. Tai ramstis, į kurį drąsiai galime remtis silpnumo ir liūdesio, o taip pat ir džiaugsmo valandėlėmis. Tad ir šiandien šv. Mišių aukoje mes kreipėme su malda savo žvilgsnį į Mariją, kad ji toliau nepaliumtų globoti mus ir mūsų šeimas. Melskimes Lakrimos žodžiais:

*Atverk man lūpas, Motina Mergele,
Kad aš galėčiau garbinti Tave!
Leisk padėkoti Tau už savo kelią;
Ir už malones, plaukiančias srove!*

Tad iš širdies tarkime: Marija, būk mums ir Motina, ir Sesuo, ir Draugė nelengvoje gyvenimo kelionėje. Parodyk trumpiausią kelią į Dievo širdį!

Toliau popietė vyko taip - buvome pakviesti prie gausaus vaišių stalo, kuris lūžo lūžo lietuviškų gėrybių: silklių, mišrainių, mėščių ir salotų. O jei pridursiu, jog, negana šio stalo, dar buvo ir saldus su aštuoniais tortais, manau, jums taps aišku, jog pasivaishinome puikiai!

Tik...ne vaisės čia buvo svarbiausia! O tai, jog ištis visi jautėmės apgaubti ypatingos popietės dvasios, - ant stalų degė žvakės, vazose puikiai vosi gėlės, - ir renginio svečiai jauki ai šnekučiaivos tarpusavy.

Neapsieita ir be muzikos. Mūsų nepamainomos dainininkės - *Tembras* - Birutė ir Rita už klavišinio instrumento užpildė vakaronę daina. (Kokia lietuviška užstalė be dainos?)

Ir dar ne viskas: Marytė Šidlauskienė skaitė lyrišką sugestiją apie išsilgusios Baltijos gintarėlius, o dr. Elvyra Šurnienė - tarsi juokais, o gal rimtai? - paskaitė apie dėlių naudą.

Buvo arbata, kava, vynas, o svarbiausia - pakili nuotaika. Popietė ištis pavyko puikiai!

Eglė Rudzinskaitė

eLIBRARY.LT

Gerbiami, mieli tautiečiai, būsimi bibliotekos skaitytojai!

Naujojo šimtmečio, kuris vadinamas informacinės visuomenės amžiumi, pradžioje aiškiai suprantame mokslinių žinių ir informacijos svarbą. Efektyvūs moksliniai tyrimai, mokymasis, studijos ar kitos informacijos pasiekimas negalimas be įvairių technologijų. Malonu išgirsti ar pamatyti naujienas, kurios susijusios su kiekvienu mūsų, su visų mūsų Lietuva.

Viešoji įstaiga "Baltijos visuomeninis informacinių technologijų ir švietimo centras" pristato projektą "Mokslinė elektroninė biblioteka eLIBRARY.LT". Tai ne tik mokslinė informacija, bet ir cilė nuorodų, galimybių kaip rasti reikalingą informaciją, bendrauti internete portalas, kuriuo siekiama sukurti palankią informacinę aplinką Lietuvos Mokslo ir Švietimo srityse. Šioje elektroninėje bibliotekoje naudingos informacijos gali rasti visi lietuviškai skaitantys tautiečiai.

Mokslinėje elektroninėje bibliotekoje eLIBRARY.LT, priklausančioje tarptautiniam elektroninių bibliotekų tinklui, sukaupta daug įvairios informacijos, įstatymų, dokumentų, susijusių su Lietuvos gyvenimu, įvairių mokslinių ir kitų žurnalų iš viso pasaulio. Leidinių tematika labai plati - apima įvairias ūkio šakas ir veiklos kryptis.

Šiuo metu Mokslinė elektroninė biblioteka aktyviai žengia pirmyn ir ieško bendraminčių. Kieviems bibliotekoje apsilankęs ar užsiregistravęs skaitytojas tampa nuolatinio bibliotekos draugu ir partneriu.

Norėtume pasidžiaugti aktyvia Pasaulio lietuvių bendruomenių veikla, kuria jie skatina lietuvių kultūrą bei lietuviškai kalbančius asmenis domėtis savo šaknimis Lietuvoje.

Gerbiami tautiečiai, norėtume Jus paraginti persiųsti šį laišką savo pažįstamiems, draugams ar kolegoms bei kitiems lietuviškai kalbantiems ir gyvenantiems užsienyje. Taip pat, prašome Jūsų parašyti mums žinomų lietuviškų laikraščių ar žurnalų, kuriuos Jūs skaitote, pavadinimus ir kontaktus. To prašome tam, kad galėtume glaudžiau bendradarbiauti su užsienio lietuvių leidiniais ir dalintis naujienomis iš Lietuvos.

Siūlome naudotis mūsų elektronine biblioteka, skaityti įvairių žurnalų numerius, semtis informacijos bei idėjų iš Lietuvos. Prašome susipažinti su Lietuvos mokslininkų darbais bei pasaulinėmis mokslo naujovėmis.

Siūlome ir jums patalpinti Mokslinėje elektroninėje bibliotekoje eLIBRARY.LT parengtus savo mokslinius darbus, straipsnius, pranešimus ir kitą naudingą informaciją.

Siekdami įtvirtinti žinių visuomenės principus ir investuoti į naujosios kartos švietimą, kviečiame įvairias Lietuvos ir užsienio lietuvių organizacijas, privataus kapitalo bendroves, įmones ir įstaigas prisijungti prie šio projekto.

Tikimės tapti patikimu Jūsų partneriu ir kviečiame nuolat apsilankyti tinklalapyje www.elibrary.lt

Algirdas Aušra,
VšĮ "Baltijos visuomeninis informacinių technologijų ir švietimo centras" direktorius,
Laisvės pr. 125, LT-06118, Vilnius
Tel. (+370 5) 248-1536, faksas: (+370 5) 248-1629
El.paštas: info@elibrary.lt
Tinkalis: www.elibrary.lt

Skelbimas - Parduodamas automobilis - 1994 metų - "Ford Futura", mėlynos spalvos. Kreiptis telefonu - 0419 341 176.

Pakalbėkime apie sveikatą...

Kodėl persivalgome?

Kodėl šiais laikais žmonės tiek daug valgo? Mokslininkai teigia, kad priaugus svorio, padidėja rizika susirgti širdies ligomis. Nutukę žmonės paprastai nemano, kad jie per daug valgo. Ištyrus tokių žmonių apetito priklausomybę nuo suvartoto maisto, galima padaryti išvadą, kad dažniausiai valgoma nesąmoningai. Pasirodo, persivalgymą sąlygoja dvi priežastys: nepaisoma saiko ir neveikia apetito kontrolės mechanizmas.

Kodėl vis daugiau žmonių persivalgo? Sakytume, kad gaminamas vis skanesnis maistas. Maistą gaminančios firmos vis daugiau į produktus deda riebalų. Jos tai daro dėl to, kad žmonės mėgsta kramtyti ir čiulpti

ką nors, kas yra minkšta ir tirpu. Be to, riebus maistas turi didesnę energetinę vertę. Vadinasi, daug valgoma nesąmoningai. Nors kūnas registruoja, kiek riebalų suvalgyta, sotumo signalai laiku nepasiekia smegenų, todėl neįjaučiama, kad alkis jau yra numalšintas. Riebus maistas, kai valgoma per greitai ir per dideliais kiekiais, nuslopiną biologinius sotumo signalus.

Vadinasi, norėdami būti liekni, turime paistyti, kiek vartojame riebalų. Tačiau tai dar nereiškia, kad riebalų reikia visai atsakyti. Mokslininkai pataria stengtis, kad riebalai sudarytų ne daugiau kaip 20-30 procentų visos į mūsų kūną su maistu patenkančios energijos.

"Tėviškės Aidų" specialusis skelbimas

Laikas nenumaldomai skuba, nusinešdamas greitai prabėgančias dienas. Nebe už kalnų Australijos Lietuvių Katalikų Federacijos leidžiamo laikraščio - "Tėviškės Aidai" - apvalus jubiliejus! - 2006 metais vasario 11 dieną švęs penkiasdešimtmetį!

Redakcija kviečia skaitytojus pasisakyti, siūlyti dėl laikraščio tęstinumo.

Ar esate patenkinti šiuo metu laidžiamo laikraščio turiniu? Gal turite idėjų, kaip padaryti jį įdomesnį? Gal norėtumėte, kad laikraštyje būtų gvildinamos iki tol dar nepalietos temos?

Jūsų manymu ar reikalingas šis laikraštis Australijos lietuvių bendruomenei? O gal jo - nereikia?

Jūsų manymu, kaip galima būtų pateikti katalikiškas temas taip, kad jos būtų įdomios tiek jaunam, tiek senam?

Mums labai svarbi Jūsų nuomonė. Ji apspręs tolimesnį laikraščio likimą.

Rašykite - siūlykite, pageidaukite!

"Tėviškės Aidų" redakcijos kolegija

Melbourno Lietuvių Klubo Pranešimas

Melbourno Lietuvių Klubo metinis susirinkimas įvyks rugsėjo 17-tą, 1 val. p.p., šeštadienį.

Trys pirmosios kartos valdybos nariai šiais metais baigia savo kadenciją. Klubu pastatas per paskutinius keturius metus tapo gan gerai atremontuotas ir papuoštas. Jokių tolimesnių tokios rūšies darbų valdyba artimiausioje ateityje nenumato. Kiti valdybos uždaviniai būtų tik kasdienio pobūdžio - Klubu administracija ir patalpų išnuomavimas įvairiems renginiams, kaip pvz.: Fringe Festival, meninėms parodoms, koncertams ir t.t.

Norint užtikrinti tolimesnę Klubu veiklą, šiais metais būtina turėti bent tris naujus kandidatus į MLK Valdybą. Kaip visuomet, sunku surasti tinkamų žmonių, kurie būtų pasiryžę dalį savo laiko pašvęsti Klubu reikalams. Nemanymume, kad ir dabar bus lengviau. Jeigu neatsirastų pakankamai kandidatų, mes, praėjus maždaug porai mėnesių po metinio susirinkimo, būsime priversti sušaukti specialų susirinkimą, kur, pagal Australijos įstatymus (Corporation Act 2000), nustatysime tolimesnę Klubu ateitį.

Narių, sutinkančių tapti kandidatais į Valdybą, pareiškimus turime gauti ne vėliau kaip rugpjūčio 20-ąją.

Taip pat pranešame, kad nariai savo mokesčių už šiuos finansinius metus privalo susimokėti ne vėliau, kaip rugpjūčio 20 d.

MLK Valdyba

The Annual General Meeting of the Melbourne Lithuanian Club

will be held at 1 p.m. on Saturday 17th of September. Three Directors are retiring and we need at least three nominations from members to form a new board. The building of the Club over the last four years was thoroughly refurbished and no further maintenance work is anticipated in the near future. It is expected that the main tasks of the next Board would consist of routine administrative work and the hire of venues, e.g. such as for the Fringe Festival, art exhibitions, concerts, operas etc.

If the Club is to continue, it is essential that we receive at least three nominations for the Board from members. It was never easy to find suitable candidates who are prepared to donate part of their free time for the activities of the Club and we don't expect that it will be any easier this year. However, if the Secretary does not receive three nominations by the 20th of August we'll be forced to have a special meeting about two months after the AGM where, according to the Corporation Act 2000, we'll have to make a firm decision what to do with the Club.

We also take this opportunity to remind the members that the annual fees must be paid by the 20th of August.

MLK Board

Devyni patarimai kaip sulieknėti...

1. Valgykite kiek galite mažiau cukraus, miltinių patiekalų ir riebalų.
2. Pagrindinis jūsų maistas turėtų būti mėsa, vaisiai, daržovės.
3. Valgykite penkis kartus per dieną (pusryčiai, priešpiečiai, pietūs, pavakariai ir vakarienė).
4. Valgydami neskubėkite. Kramtykite kuo lėčiau, pasimėgaudami maistu - taip lengviau įveiksite alkio jausmą.
5. Sočiausiai pusryčiaukite ir pietaukite. Vakarienė turėtų būti tik simboliška.
6. Nepamirškite aktyviai judėti. Jei darbe daugiausia sėdite, tai į darbą ir iš darbo bent dalį kelio nueikite pėsčiomis.
7. Jei laikėtės auksčiau išvardytų patarimų ir jūsų svoris nesumažėjo, išbandykite kokią nors dietą.
8. Jei norite greitai sulieknėti, pasitarkite su gydytoju dietologu, kuris patars, kokią dietą pasirinkti.
9. Pasirinkite tam tikrą gyvenensą ir sukauptę visą savo valią jos laikykitės.

"Societės kalendorius"

Pranešimas

Melbourno Lietuviškos Mokyklos mokslo metų užbaigimo koncertas įvyks anksčiau negu buvo skelbta metiniame kalendoriuje.

Koncertas įvyks **sekmadienį, lapkričio 20 dieną Lietuvos Namų Jubiliejinėje salėje**. Moksleiviai jau pradėjo ruošti programą, kuri visuomet nudžiugina žiūrovus savo įvairumu ir talentais. Maloniai kviečiame!

Mokytojos ir mokiniai

Pranešimas

Melbourno *Dainos Sambūrio* 56-sis metinis koncertas įvyks š.m. vėliau, negu buvo skelbta metiniame kalendoriuje.

Koncertas *"Kur daina - ten šypsena"* įvyks 4-tą gruodžio, 1.30 val. p.p. Lietuvos Namuose.

Programoje girdėsite įvairias choro dainas, duetus, kvartetą ir t.t.

Po koncerto - visus kviesime į vaišes Jubiliejinėje salėje.

Išsamesnė informacija bus skelbiama vėliau. **Choro valdyba**

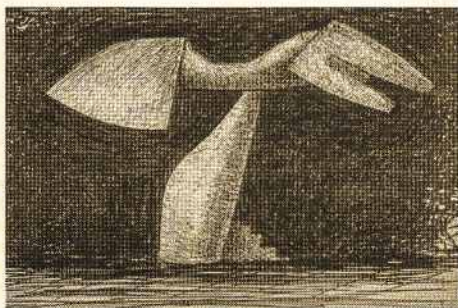
Vyskupo Antano Vaičiaus sveikinimas

Svečiuojantis Lietuvoje, teko aplankyti Telšiuose gyvenantį emeritą vyskupą Antaną Vaičių. Jis po rimtos operacijos sveiksta. Labai džiaugėsi, kad nepamiršome jo ir aplankėme. Jis, kaip ir visuomet, labai gražiai priėmė, vaišino ir prašė perduoti geriausius sveikinimus bei linkėjimus visiems - ne tik Adelaidės, bet visos Australijos lietuviams, sakydamas, kad jis mūsų niekuomet nepamiršta ir visada prisimena savo maldose.

Viktoras Baltutis

Vincas JOMANTAS 1922-2001

Drawings for sculpture
Exhibition 24 August - 17 September 2005

Vincas JOMANTAS, *Untitled*, ink & felt pen, 35x38 cm

Watson Place Gallery
Unit 2/14 Watson Place, Melbourne

Gallery hours:

Wednesday - Friday

11.00 - 6.00

Saturday 11.00-5.00

Directors: Trevor Fuller and Michele Fuller

This selection of drawings is presented with the grace of Vincas' widow, Laima, and Bruce Pollard and Ken Scarlett as executors. Bruce Pollard exhibited Vincas' work at Pinacotheca, Melbourne. Ken Scarlett has written of and curated Vincas' work.

Born in Lithuania, Vincas studied in Vilnius, Lithuania and in Munich, West Germany. He arrived in Perth in 1948 and around 1951 moved to Melbourne. Vincas taught sculpture at RMIT from 1960, retired as Head of Sculpture in 1987 and continued his art thereafter.

The exhibited drawings are a reflection of Vincas Jomantas' assiduous, studied, inventive and meticulous life with sculpture.

Laima Jomantas recently reflected:

Vincas spent a lot of time drawing, mostly at night. When he was thinking of making a sculpture he would fall silent - sometimes for weeks, and I wouldn't ask him (about it). He got the sculpture in his mind in 3-D and then he would put it down on paper. He wanted the details.

Sometimes after days or weeks after developing ideas in parallel, he would settle his idea on one thing and develop proper working drawings, then get out his materials. There was never any waste. Vincas worked very slowly. Every sculpture was an event.

Mirties pranešimas

Atsisveikinome ir palydėjome į krematoriumą
Karininką, Šaulį, Advokatą

MYKOLA VARANIŪ

1907.09.29 - 2005.09.03

Liūdesy liko žmona Genovaitė, duktė Marija ir zentas Barry.

Ilsėkis ramybėje, Amžinuose Namuose.

A. † A. Albinas Benulis

15.1.1915-29.7.2005

Š.m. liepos 29 d. „Multicultural Aged Care Services Geelong“ - senelių namuose Albinas, neseniai atšventęs 90-tą gimtadienį, užmerkė akis amžinam poilsiui. Keletą dienų prieš mirtį jį aplankė kunigo Algirdas Šimkus ir suteikė paskutinįjį patepimą.

Laidotuvės vyko rugpjūčio 1 d. Šv. Petro ir Pauliaus bažnyčioje, dalyvaujant gražiam būreliui lietuvių ir slaugių (a.a. Albino šeima visa Lietuvoje).

Prieš gedulingas mišias, Viktorija Jablonskienė gražiai pravedė Rožinį. Kun. A. Šimkus aukėjo gedulingas mišias, skaitymą atliko J. Gailius. Giesmes jautriai giedodavo Rita Mačiulaitienė su kunigu.

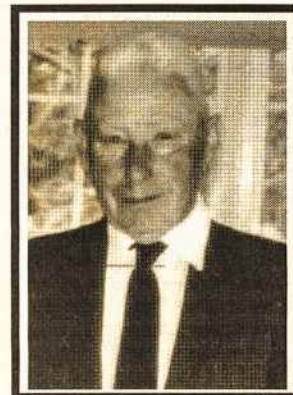
Atsisveikinimo žodį tarė Juozas Gailius, išreiškdamas gilią užuojautą dukrai Danutei Kaušlyienei ir visai šeimai. Buvo apžvelgtas a.a. Albino gyvenimas Australijoje ir Geelonge. Kadangi jis Australijon atvyko vienu pirmųjų laivu, buvo perskaitytas angliškai raštas - pasveikinimas nuo Imigracijos ministro Arthur A. Calwell rašytą 1947 m., lapkričio 28 d. Dukros Danutės vardu visi buvo pakviesti iš kapinių į senelių namus šermenų pietums.

Senelių namų viršininkė Fay Laggos atsisveikinimo žodyje gražiai apžvelgė pastarųjų ketverių metų Albino gyvenimą ir nuotykius, kuriuos jis patyrė paskutiniojoje pastogėje.

Kunigas A. Šimkui atlikus smilkalų ir pašventinimo apeigas, prie karsto išsirikiavo šeši karsto nešėjai: V. Bindokas, K. Starinskas, V. Aukštietjus, P. Vaičekauskas, V. Mačiulis ir O. Šrederis. Kunigui sugiedojus „Amžiną atilsį“, karstą palydėjo į Rytų kapines. A.a. Albinas jau buvo nusipirkęs kapinę žemės, pasirinko ją prie tako, kad vyrams nereiktų toli nešti. Buvo užpiltas žemės žiupsnelis iš Vilniaus - nuo Danutės, Kazio, Jolantos, Rolando ir visų proanūkų vardu.

A.† A. Albinas Bukelskis-Benulis gimė 1915 m. sausio 15 d., Ežerėnų - Zarasų apskrityje, Dusetų valsčiuje, Bilaišių kaime, netoli gražaus Žiegelio ežerėlio. Tėvų ūkis buvo ant gražaus kalniuko, netoliese matėsi miškelis, o antroje jo pusėje radosi Būgų ūkis ir kalbininko Kazimiero Būgos tėviškė. (Dabar tenai istorinė vieta - muziejus). Albino Motina Salomėja Bukelskienė užaugino keturis vaikus - Vinčą, Albiną, Marytę ir Adelę. Albino Tėvas žuvo ar mirė vaikams būnant dar mažiems, tad, nežinia kodėl kaimynai juos vadindavo Benuliukais. Atrodo, kad todėl a.a. Albinas tą pavardę ir pasikeitė.

Albinas buvo šaunus kaimo jaunuolis, mėgo šokti, dainuoti ir su armoška groti, atėjus laikui atliko karinę tarnybą, sugrįžo į namus prieš pat rusų okupaciją 1940 m. Būdamas subrendęs vyras, galvojo

apie ateitį ir merginas. Antroje ežerėlio pusėje gyveno graži ir vikri šokėja Veronika, jų draugystė užsimezgė Dusetų bažnyčioje. Albinas susirado darbą ir butą Zarasuose ir 1941 m. vedė Veroniką. 1942 m. jiems gimė dukra Danutė.

Kadangi Albinas buvo Lietuvos karys ir palaikė ryšius su pogrindžiu, tai 1941 m. artėjant rusų frontui, nutarė nušalinti trauktis į Vakarų. Saugumo sumetimais, dukrelę Danutę paliko kaime pas Močiutę ir Krikštamotę. Jaunoji pora užbėgo į namus tik atsisveikinti su šeima ir dukrele, tikėdamiesi greitai sugrįžti į tėviškę.

Rusai jau lipo ant kulnų, pavojai supo iš visų pusių, vyko stiprios kovos su rusų kariuomene prie Sedos ir Papilės, bet rusų tankai atkakliai veržėsi pirmyn. Albinas ginklo nepadėjo, tik gavo įsakymą trauktis į Vakarų. Paskutinis Albino atsisveikinimas su Veronika buvo Magdenburgo mieste. Veronika liko viena karo sukūryje ir tik po daugelio vargo metų sugrįžo į Lietuvą. Tai toks buvo šitos porėlės likimas, žiaurus karas, o dar žiauresnė Sovietų okupacija Lietuvoje išskyrė šiuos žmones amžiams, o jų dukra Danutė ėmė susirašinėti su Tėvu Albinu tik nuo 1966 m. Atgavus Lietuvai Nepriklausomybę, su Tėvu ji susitiko Australijoje jau būdama 60 metų amžiaus.

Gyvenimas vietoje nestovi. Albinas Australijoje dirbo Bambra apylinkėse, o 1951 m. gavo vairuotojo teises. Vėliau jis persikėlė į Geelongą ir nuo 1953 m. dirbo „Ford Motor Company Geelong“. Po 25 metų darbo „Forde“, 1978 m. vasario 28 d. už gerą ir sąžiningą darbą Albinas Benulis gavo vardinį laikrodį.

Albinas buvo ramaus būdo, daugiausiai laiko praleisdavo namuose, triūsdamas po daržą - sodą, mėgo geras mašinas, prekiaavo sklypais, skaitė „Tėviškės Aidus“, Geelonge lankė lietuviškas sekmadienines pamaldas.

Džiaugėsi savo gyvenimo saulėlydyje susiradęs dukrelę Danutę su šeima, ir Jo darbas bei gyvenimas įgijo prasmę, virto džiaugsmu, nes galėjo padėti savo šeimai ir Lietuvai.

Lai būna Tau lengva Australijos žemelė, Albinai!

Juozas Gailius

A + A Vytautui Kuncaičiui mirus,

skausmo valandoje nuoširdžiai užjaučiame brolių Jaunių su šeima, ir visus artimuosius.

Melbourno sporto klubas "Varpas"

Spindulėliai

Lietuvos Valstybės Minėjimas

Liepos 6d. buvo Lietuvos Valstybės Šventė, kai mūsų kunigaikštis Mindaugas buvo paskelbtas karalium. Bet mes ją Melbourne šventėme liepos 10d. Pas mus visada viskas vyksta sekmadienį!

Prieš minėjimą mes su Judrina rinkome aukas Dr. Algimantui Taškūnui. Surinkome 120 dolerių. Pinigai buvo skirti padengti jo kelionės išlaidoms, nes jis buvo čia pakviestas iš Tasmanijos skaityti paskaitas

Minėjimo pradžioj kalbėjo mūsų kunigas Algis Šimkus ir konsulas Andrius Žilinskas. Visa salė atsistojo padainavo "Lietuva, brangi".

Po to Dr. Taškūnas paskaitė savo paskaitą. Gana grėsmingai, kaltino ir gąsdino įvairius žmones! Paskaita buvo labai įdomi ir paskelbta "Tėviškės Aiduose"! Man regis, jis jaudinosi. Atrodė labai mielas. Kažkas jam davė stiklinę vandens, ir jis ją po to laikė rankoje per visą paskaitą, nes nebuvo kur pastatyti.

Po paskaitos Birutė Kymantienė ir Rita Mačiulaitienė padainavo keletą dainų. Po to mano Mamytė skaitė savo mylimiausio poeto Justino Marcinkevičiaus eiles! Labai gražiai, kaip ir visada. Tada choras padainavo kelias dainas. Gale minėjimo visi sugiedojo Lietuvos Himną, "Lietuva Tėvyne mūsų." Ir aš dainavau.

Po minėjimo, žmonės nuėjo į valgomąjį valgyti pyragėlių ir gerti arbatos ar kavos! Viskas buvo puiku!

Kazytė Petrulytė, 10 metų

LIETUVA

Lietuva yra mano gimta šalis, ir aš tuo labai didžiuojuosi!

Aš namie su mamyte kalbu lietuviškai. Mano senelis, močiutė, teta, dėdė ir daug kitų giminių gyvena Lietuvoje! Aš labai myliu Lietuvą!

Myliu žalius laukus, senas bažnyčias, kaimo gyvenimą, tilius ežerėlius, gražią, senovišką architektūrą!

Šeštadieniais aš einu į lietuvių kalbos pamokas Viktorijos Kalbų Mokykloje. Mano Mamytė ten mokytoja, ir aš esu jos klasėje! Visą savaitę aš laukiu šeštadienio. Beveik visi mano klasiokai mėgsta ateiti! Mano klasiokai yra Lina, Judrina, Benita, Miglė, Tomas, Rokas, Aidas ir Paulius. Lina labai laukia šeštadienio mokyklės ir net prašo daugiau namų darbų! Miglė dabar Lietuvoje, o Aidas greitai važiuos ten. Dar pas mus atėjo nauja mokinė, jos vardas Viktorė. Ji neseniai atvažiavo iš Lietuvos.

Aš labai norėčiau nukristi į Lietuvą ir pamatyti savo gimines. Nueičiau į šv. Onos bažnyčią, pažiūrėčiau "Puntuko", pažaisčiau laukuose, būtinai užlipčiau į Gedimino pilį, išvaikščiau visą Vilniaus senamiestį ir aplankyčiau daug kitų vietų! Nuvažiuočiau prie Baltijos jūros ir į Rubikius - mano senelio Juozo tėviškę.

Norėčiau kada nors grįžti į Lietuvą ir ten likti. Manau, kad žmogaus namai yra ten, kur jis gimė, ir kur gimė jo tėvai ir protėviai.

Kazytė Petrulytė, 10 metų

Truputį apie save

Mano vardas yra Judrina Kymantaitė, o mano viduriniai vardai yra Genutė Pranė. Aš esu 9 metų. Lankau "Švento Antano" pradinę katalikų mokyklą.

Šeštadieniais lankau ir lietuvišką mokyklą netoli Melbourne miesto. Šioje mokykloje turiu daug draugų - Kazytė Petrulytė, Lina Petraitytė, Benita Strazdauskaitė ir Miglė Žvirblytė. Neseniai atėjo nauja mokinė, jos vardas yra Viktorija Sedorko. Ji labai linksma. Aida Gogelytė yra gera mokytoja, nes išmoko mus visus kalbėti, skaityti ir rašyti lietuviškai. Mes taip pat dainuojame ir žaidžiame.

Aš mėgstu šokti ir priklausau "Melton Šokių ir Dramos Akademijai", kur mokausi "jazz" ir "tap". Mūsų klasė pasirodys su šokiais metiniame koncerte Ballarat mieste. O su lietuviškomis draugėm Benita ir Migle šoksime Lietuvių Mokyklos metų užbaigimo koncerte, kuris įvyks sekmadienį, lapkričio 20 d.

Namuose aš turiu dvi vištukas Pilkutę ir Baltutę, o kalytė - Tyra, ir aš ją labai myliu.

Judrina Kymantaitė, 9 metų.

Mano šuo Roxy

Mūsų šeimoje gyvena graži balta šunytė. Ji nėra grynaveislis šuo, tai - „bullterrier“ su „blue healer“ mišinys, bet mums tai visai nesvarbu, mes mylime ją tokią kokia ji yra. Roxy yra vienerių su puse metų ir pas mus ji gyvena jau pusę metų.

Kiekvieną rytą einu su ja pasivaikščioti. Man dažniausiai ryte nesinori keltis, bet reikia, tai ir keliuosi - Roxy labai būna patenkinta.

Dalis jaunosiosios klasės mokinių, iš kairės - Viktorija Sedorko, Judrina Kymantaitė, Kazytė Petrulytė, Benita Strazdauskaitė, Rokas Hackett ir Tomas Sadauskas

Kai einu į mokyklą, Roxy liūdina ir mane žiūri ir man pasidaro liūdina, nes noriu, kad ją leistų į mokyklą. Kai grįžta tėtis, Roxy labai džiaugiasi ir nori žaisti. Mums su sese būna labai juokinga, po žaidimų Roxy pavargsta ir nori gerti.

Kai yra labai šalta lauke, Roxy miega viduje. Bet kai nešalta, ji miega lauke, garaže ant savo patogios lovos. Man patinka kai ji miega viduje, nes kai ji lauke, ryte verkia prie durų, prašo išvesti ją pasivaikščioti. Dar patinka kai ji miega viduje, nes jai tai patinka.

Aš labai myliu Roxy, ji yra mano geriausia draugė ir visada bus!!!

Benita Strazdauskaitė, 10 metų

Mano ateities planai

Pirma, aš norėčiau pabaigti mokyklą ir gauti gerus baigiamuosius balus (VCE enter score). Po to, norėčiau studijuoti universitete įgyti pedagoginį pradinį klasių mokinių auklėjimo specialybę ir būti mokytoja. Kol aš studijuočiau, norėčiau gyventi namie, o vėliau išsinuomuočiau butą mieste, sykiu su pora merginų draugų - būtų labai smagu ir įdomu!

Po studijų universitete, norėčiau keletą metų dirbti mokytoja tam, kad susitaupyčiau šiek tiek pinigų kelionėms ir labai norėčiau aplankyti svečias šalis tokias, kaip Indonezija arba Graikija.

Norėčiau ištekėti iki man sukaks trisdešimt metų ir pagimdyti mergaitę ir berniuką. Norėčiau turėti didelį namą, kur būtų šilta ir smagu mano šeimai.

Kada aš būsiu senutė, norėčiau gyventi kur yra šilta. Turėti daug anūkių, kurie lankytų mane ir aš galėčiau juos palepinti. Ir labai mylėti.

Aldona Gaylard, 12 klasė

Mano turtingoji ateitis

Kai paprašė mane pagalvoti apie ateitį, supratau, kad nežinau kokios specialybės norėčiau. Žinau tik, kad noriu keliauti, turėti šeimą, gražų namą ir mašiną, o ir svarbiausia, daug pinigų! Bet kaip tai man pasiekti, dar nežinau.

Galvoju, kad yra daug būdų kaip turtingu tapti.

Esu tinginys, tai noriu darbo kur daug moka ir nereikia daug dirbti. Tačiau, tokį darbą rasti labai sunku.

Lengviausia būtų tapti "bomžu". Apsikločiau popieriais ir miegočiau gatvėse. Neturėčiau daug pinigų, tik tiek, kiek žmonės iš gailėsčio man paaukotų. Tik "bomžu", manau, nenoriu būti.

Dar galėčiau kiekvieną savaitę pirkti loterijos bilietus ir tikėtis laimėti. Tada visko turėčiau, tačiau labai mažas šansas, kad man pasiseks...

Gal vesiu turtingą merginą ir man niekada nereikės dirbti, bet tokią surasti sunku. Gal reikės ieškoti advokato ar inžinieriaus, darbo, bet tai reikia daug studijuoti, skaityti, ir dar dirbti vakarais.

Tikrai, dar reikia gerai pagalvoti apie savo ateitį! Netrukus baigsiu mokyklą ir teks savarankiškai žengti per platų pasaulį. Laikas labai greitai bėga...

Martynas Didžys, 12 klasė

Gintarėliai

Malūnėlis

Gintaras

Sokdava

Šokame Jums

3 val p.p. šeštadienį spalio 15
Melbourno Lietuvių Namuose

Contact: Nerija 0438 876 693
or Nindra (03) 9857 8211
or Dona (03) 5941 1402

Australijos Lietuvių Katalikų Federacija rinko aukas

jos leidžiamam "Tėviškės Aidams" laikraščiu (rugsėjo 21 d.) - \$5 Anon, po \$10 B. Sadauskas, D. Lynikienė, Anon, P. Jakus, K. Šipaila, po \$20 V. Zabukienė, L.O. Prašmutai, E.M. Šidlauskai, Pr. Švambarys, A.V. Sakalauskas, M. Sodaitienė, S. Mucenikienė, M. Prašmutienė, po \$25 Z. Augaitis, T. Jurgelaitienė, po \$30 Z. Prašmutaitė, R. Švambarytė, \$50 Vaičiulių šeima. Viso - \$375.

S. ir A. Gabai, vietoje gėlių, "T.Aidams" aukojo \$50.
\$5 A. Curis, \$15 M. Lingė, W.A., \$20 J. Aras.

Nuoširdžiai dėkojame už aukas ir kartu prisijungusiems prenumeratą. Taip pat dėkojame visiems, kurie lankėsi Lietuvių Namuose ir parėmė "T. Aidus", užsisakydami ALKF pietus rugsėjo 28 d. Sekantys ALKF valdybos pietūs bus spalio 16d.

ALKF valdyba ir "T.Aidų" darbuotojai